

Sygn. akt IV W 2119/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w W. w IV Wydziale Karnym
w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Gierula

Protokolant: Renata Kocot

w obecności oskarżyciela publicznego: nie stawił się, o terminie zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lutego 2016 r. i 19 kwietnia 2016 r.

sprawy **J. N.**,

syna A. i R. z d. K.,

ur. (...) w B.

obwinionego o to, że:

w okresie od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia 30 stycznia 2015 r., tj. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, w W. przy ul. (...), jako Prezes Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. reprezentującą firmę (...) Sp. z o.o. Sp. Komandytowo-Akcyjna, którą to firmę właściciel wskazał jako użytkownika pojazdu marki C. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej m.st. W., komu powierzył wyżej wymieniony pojazd do kierowania lub używania w dniu 14 maja 2014 r. ok. godz. 11:05,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dn. 20.06.1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” (tj. Dz. U. z 2005 r. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.)

orzeka:

I. obwinionego **J. N.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. koszty sądowe przejmuję na rachunek Skarbu Państwa.

IV W 2119/15

UZASADNIENIE

J. N. został obwiniony o to, że w okresie od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia 30 stycznia 2015 r., tj. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, w W. przy ul. (...), jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. reprezentującą firmę (...) Sp. z o.o. Sp. Komandytowo-Akcyjna, którą to firmę właściciel wskazał jako użytkownika pojazdu marki C. o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej m.st. W., komu powierzył wyżej wymieniony pojazd do kierowania lub używania w dniu 14 maja 2015 r. ok. godz. 11:05, tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108 poz. 908 z późn. zm.).

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 maja 2014 r. Straż Miejska ujawniła wykroczenie polegające na parkowaniu pojazdu marki C. o nr rej. (...) w sposób polegający na niezastosowaniu się do znaku B-36 (zakaz zatrzymywania się), stanowiące wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. (dowód: notatka służbowa k. 1).

Pismem z dnia 25 maja 2014 r. Straż Miejska wystosowała wezwanie do ustalonego właściciela przedmiotowego pojazdu (...) Sp. z o.o. do wskazania, komu powierzono pojazd w oznaczonym czasie (dowód: wezwanie wraz z załącznikami k. 4-6). W odpowiedzi poinformowano, że w dniu popełnienia wykroczenia właścicielem pojazdu była (...) Sp. z o.o., zaś użytkownikiem na podstawie umowy leasingu – (...) sp. z o.o. S.K.A. (dowód: pismo k. 8). Pismem z dnia 7 lipca 2014 r. Straż Miejska wystosowała wezwanie do (...) Sp. z o.o. S.K.A. do wskazania, komu powierzono oznaczony pojazd w dniu ujawnionego wykroczenia (dowód: wezwanie wraz z załącznikami k. 9-11). Wezwanie odebrano w dniu 11 lipca 2014 r. (dowód: pokwitowanie odbioru k. 12).

Kolejne wezwanie w tej sprawie wystosowano do obwinionego J. N. jako Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 19 stycznia 2015 r. (dowód: wezwanie wraz z załącznikami k. 13-14). Pismo zostało odebrane w dniu 23 marca 2015 r. (dowód: pokwitowanie odbioru k. 15). J. N. nie odpowiedział na pismo w wyznaczonym terminie, dlatego poinformowano obwinionego, że zostanie przeciwko niemu skierowany wniosek o ukaranie do Sądu (dowód: pismo k. 16). J. N. zajmuje się w spółce marketingiem i sprzedażą, nie odpowiada na wezwania Straży Miejskiej żądające wskazania osoby kierującego określonym pojazdem, albowiem nie leży to w jego obowiązkach (dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 78, zeznania świadka J. P. k. 90).

(...) Sp. z o.o. S.K.A. jest leasingobiorcą kilkudziesięciu samochodów, niektóre są przypisane stale do określonej osoby, z innych korzysta więcej osób, stosownie do aktualnej potrzeby. (...) Sp. z o.o. nie jest leasingobiorcą żadnego samochodu (dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 77, zeznania świadka J. P. k. 90).

Pismem z dnia 27 lipca 2015 r. członek zarządu (...) Sp. z o.o. S.K.A. J. P., odpowiedzialny za finanse i kwestie organizacyjne, w tym za czynienie ustaleń co do osoby kierującego pojazdem na wezwania Straży Miejskiej, wskazał imię, nazwisko oraz miejsce zamieszkania osoby, która popełniła wykroczenie (dowód: pismo z dnia 27 lipca 2015 r. k. 37). Po raz kolejny informację tę przekazano pismem z dnia 23 października 2015 r. (dowód: pismo z dnia 23 października 2015 r. k. 53).

Prawo reprezentowania (...) Sp. z o.o. S.K.A. przysługuje komplementariuszowi, tj. (...) Sp. z o.o., której zarząd jest 3-osobowy, a stanowią go: J. N. – prezes zarządu, J. P. – wiceprezes zarządu oraz T. L. – członek zarządu (dowód: informacja z KRS k. 80-87, wyjaśnienia obwinionego k. 77, zeznania świadka J. P. k. 90). Każdy z członków zarządu ma prawo do samodzielnej reprezentacji spółki (...) Sp. z o.o. S.K.A. (dowód: informacja z KRS k. 80-87).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów wymienionych szczegółowo powyżej.

Obwiniony J. N. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że po otrzymaniu wezwania przez (...) Sp. z o.o. stwierdził, że wezwanie nie dotyczy tej firmy, gdyż nie posiada ona żadnych samochodów. Natomiast na kolejne pismo otrzymane w tej sprawie odpowiedział wiceprezes spółki, który wskazał kierującego pojazdem w oznaczonym czasie. Obwiniony wyjaśnił również, że (...) Sp. z o.o. S.K.A. jest leasingodawcą samochodu, zaś (...) Sp. z o.o. zarządza (...) Sp. z o.o. S.K.A. Ponadto obwiniony stwierdził, iż nie przypomina sobie, aby otrzymał wezwanie do wskazania, komu powierzył pojazd w oznaczonym czasie, prawdopodobnie to wezwanie przekazano osobie, która zajmuje się takimi ustaleniami w spółce, a mianowicie A. S.. Spółka jest leasingobiorcą około 50 samochodów, ale nie każdy samochód jest przypisany do konkretnej osoby. Wskazał również, że w późniejszym okresie czasu podano osobę użytkującą pojazd, zrobił to wiceprezes zarządu J. P., który w spółce zajmuje się finansami i kwestiami organizacyjnymi, w tym ustaleniem użytkowników pojazdu na wezwanie Straży Miejskiej. Obwiniony podniósł również, że każdy z trzech członków zarządu, tj. on, J. P. i T. L., może samodzielnie reprezentować spółkę. Wyjaśnił, że on sam w spółce zajmuje się marketingiem i sprzedażą.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego J. N. Sąd ocenił za wiarygodne w całości z uwagi na jego zgodność z treścią odpisu z KRS spółki (...) Sp. z o.o. S.K.A., z zeznaniami świadka J. P. oraz dowodami z dokumentów, jak również oceniając je w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Obwiniony J. N. nie jest osobą prywatną, lecz prezesem zarządu (...) Sp. z o.o., zarządzającej (...) Sp. z o.o. S.K.A., zaś pojazd marki C. o nr rej. (...) był pojazdem służbowym. (...) Sp. z o.o. S.K.A. zajmuje się 3-osobowy zarząd, w którym ustalaniem osoby kierującego pojazdem w oznaczonym czasie zajmuje się J. P., a nie obwiniony J. N.. W tej sytuacji wyjaśnienia obwinionego, w których podaje on, że nie przyznaje się do winy, albowiem kwestie ustalenia osoby kierującego pojazdem służbowym leżą poza jego kompetencjami w firmie, a nadto pismo było zaadresowane do (...) Sp. z o.o., która nie posiada samochodów, Sąd uznał za zasługujące na wiarę. Tożsame twierdzenia przedstawił J. P., który ostatecznie ustalił osobę kierującego pojazdem i odpowiedział na pismo Straży Miejskiej. Za tym, że wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne, przemawia również odpis z KRS, w którym widnieją trzej członkowie zarządu, z których każdy ma prawo do samodzielnej reprezentacji spółki. Również doświadczenie życiowe przemawia za uznaniem wyjaśnień obwinionego za prawdziwe. Jest rzeczą naturalną, że członkowie zarządu dzielą się obowiązkami i są odpowiedzialni w spółkach za różne obszary działania. W tej sytuacji również twierdzenie obwinionego, iż nie przypomina sobie, aby wezwanie otrzymał, gdyż kwestie te nie leżą w jego kompetencjach, Sąd uznał za zasługujące na wiarę.

Za wiarygodne Sąd uznał również zeznania świadka J. P. (k. 90), albowiem pozostają w zgodzie z dowodami z dokumentów, w tym z treścią odpisu z KRS, oraz wyjaśnieniami obwinionego J. N.. Również doświadczenie życiowe przemawia za uznaniem tych zeznań za wiarygodne, zeznania tego świadka były również spójne, logiczne i konsekwentne.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 76 § 1 k.p.w. w postaci: notatki służbowej (k. 1), wezwania wraz z załącznikami (k. 4-6), pisma (k. 8), wezwania wraz z załącznikami (k. 9-11), pokwitowania odbioru (k. 12), wezwania wraz z załącznikami (k. 13-14), pokwitowania odbioru (k. 15), pisma (k. 16), pisma z dnia 27 lipca 2015 r. (k. 37), pisma z dnia 23 października 2015 r. (k. 53), informacji z KRS (k. 80-87), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., należy stwierdzić, że obwiniony J. N. nie wypełnił ustawowych znamion zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu. Na podstawie art. 96 § 3 k.p.w. odpowiedzialności podlega, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Jednym z warunków przypisania wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. jest świadomość istnienia obowiązku, o którym stanowi art. 78 ust. 4 i 5 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Drugim zaś warunkiem jest wiedza właściciela lub posiadacza pojazdu odnośnie tego, kto kierował lub używał jego pojazdu w oznaczonym czasie (tak: M. Zbrojewska, Glosa do postanowienia SN z dnia 29 czerwca 2010 r., I KZP 8/10, Teza nr 5, Lex). Wymagane jest w takich wypadkach wykazanie, że osoba zobowiązana posiadała taką wiedzę, ale odmówiła jej przekazania organowi zgłaszającemu żądanie, co w rozpoznawanej sprawie nie zostało, w ocenie Sądu, udowodnione. Jednocześnie, stosownie do art. 8 k.p.w. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego.

Odnosząc się do stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy należy zauważyć, że brak jest dowodu na to, że obwiniony miał świadomość istnienia po jego stronie obowiązku, o którym mowa w art. 78 ust. 4 i 5 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Pismo, które zostało skierowane do niego, było zaadresowane do (...) Sp. z o.o., która, jak ustalono, nie posiadała żadnych samochodów. Dodatkowo wszelka korespondencja w spółce dotycząca ustalenia osoby używającej samochodu służbowego w oznaczonym czasie była przekazywana pracownikowi A. S. lub wiceprezesowi zarządu J. P., odpowiedzialnemu za kwestie organizacyjne, w tym za przesyłanie odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej. Brak jest tym samym dowodu na to, że obwiniony miał świadomość, iż jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o. S.K.A., będącej leasingobiorcą przedmiotowego samochodu, jest zobowiązany do udzielenia odpowiedzi na wezwanie skierowane do

niego jako prezesa zarządu (...) Sp. z o.o., która nie użytkowała żadnych samochodów. Brak jest również dowodu, że wezwanie zostało mu przekazane.

W ocenie Sądu nie został spełniony również drugi warunek konieczny dla przypisania obwinionemu wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., albowiem nie zostało wykazane, że obwiniony posiadał wiedzę o osobie używającej pojazd marki C., a pomimo to odmówił jej przekazania organowi zgłaszającemu żądanie. Pojazd marki C. o numerze rejestracyjnym (...) był bowiem jednym z wielu pojazdów użytkowanych przez spółkę, w której obwiniony co prawda pełnił funkcję prezesa zarządu, jednak nie był osobą odpowiedzialną za czynienie ustaleń w tym zakresie. Powyższe znajdowało się w zakresie obowiązków J. P. jako wiceprezesa zarządu i osoby uprawnionej również do samodzielnej reprezentacji spółki. Sąd doszedł zatem do przekonania, iż obwiniony, w związku z ustalonym podziałem obowiązków pomiędzy członkami zarządu, nie miał wiedzy o tym, kto prowadził przedmiotowy pojazd w dniu 14 maja 2015 r. W związku z powyższym nie można mu przypisać odpowiedzialności karnej z tytułu celowej odmowy przedłożenia Straży Miejskiej danych osobowych prowadzącego pojazd, tj. za czyn z art. 96 § 3 k.w. Powyższe musiało skutkować uniewinnieniem obwinionego od popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 k.p.w.